

NAŠA LUC

September 1954

Katera je prava?

Vsi vemo, da katoliška Cerkev ni edina, ki se smatra za Kristusovo Cerkev. Isto trdijo pravoslavni in številne protestantske cerkve.

Needinost krščanstva je boleča rana, ki že stoletja zmanjšuje uspešnost Kristusovega evangelija.

Toda Kristus je ustanovil ENO SAMO Cerkev!

Stojimo pred važnim vprašanjem, kako moremo med mnogimi Cerkvami spoznati PRAVO KRISTUSOVO CERKEV?

Ta problem se je pojavil že v prvih časih krščanstva in je bil tudi rešen.

Že v 4. stoletju, torej davno pred začetkom pravoslavnih in protestantskih Cerkvá, je cerkveni zbor v Carigradu določil štiri znake, po katerih moremo spoznati pravo Kristusovo Cerkev. Ti znaki so navedeni v Veri, ki jo pojemo ali molimo pri sv. maši. Prava Cerkev mora biti: ENA, SVETA, KATOLIŠKA IN APOSTOLSKA.

Ce bi Cerkev ne bila ENA, bi ne bila prava. Edinost je znak resnice.

Ce bi Cerkev ne bila SVETA, bi bila nesposobna vršiti svoje poslanstvo, ki je posvečevanje ljudi.

Ce bi Cerkev ne bila KATOLIŠKA, t. j. vesoljna, če se ne bi znala prilagoditi vsem rasam, vsem deželam in vsem časom, bi ne mogla po Gospodovi želji VSEM ljudem nuditi sredstev zveličanja.

Ce bi Cerkev ne bila APOSTOLSKA, to se pravi, da je doživela svoj prvi razvoj v apostolskih časih, bi ne bila v zvezi s Kristusom.

Te štiri lastnosti so BISTVENE! Cerkev, ki ne vsebuje vseh teh znakov ali pa ki pogrša le enega samega, ni prava Kristusova Cerkev. Prava Cerkev mora imeti navedene lastnosti v taki meri, da ni nobenega dvoma več o njeni vzvišenosti in njenem božjem značaju.

Ko smo predložili ta splošna načela, povejmo še kratko besedo o prvem znaku Kristusove Cerkve: EDINOSTI.

Prava Cerkev, smo rekli, mora biti ENA.

Naš Gospod je želel ENO SAMO Cerkev, kjer naj bi vladala POPOLNA EDINOST. On ni rekel: „Na tej skali bom sezidal svoje Cerkev,” temveč: „svojo Cerkev”. To Cerkev primerja ovčnjaku, kjer bo „e n a čreda in e n pastir” (Jan 10, 16).

Ta edinost, ki jo naš Gospod hoče med vernimi, pa ni samo zveza čustev, temveč EDINOST VERE, BOGOČASTJA in VLADE Cerkve.

Na edinost vere sklepamo iz Jezusovih besedi: „Kdor pa ne bo veroval, (kar sem učil,) bo pogubljen” (Marko 16, 16). Kristus v svoji Cerkvi ne more dopustiti delitev idej, istočasno trpeti resnico in zmoto. Resnica je ENA SAMA!

Edinost vere moramo pridružiti EDINOST BOGOČASTJA, uporabo istih sredstev za zveličanje. Vsi morajo biti krščeni, vsi se moramo obtoževati svojih grehov, vsi smo dolžni prejemati sv. obhajilo i. t. d. Tista Cerkev je prava, kjer dobimo vsa sredstva posvečevanja, ki jih je hotel Kristus.

Edinost vere in bogočastja pa zahtevata tudi EDINOST VLADE Cerkve. „Vsako kraljestvo, ki se razdeli zoper sebe, se opustoši.” (Mat 12, 25). Čreda bi ne bila več ENA, če bi ovce sledile različnim pastirjem. Ne bilo bi več edinosti vere in bogočastja, če bi verniki, zapeljani po različnih zmotah, ne poslušali več vodstva, ki ga je postavil Kristus.

Toda, ali vlada v katoliški Cerkvi ta edinost?

Dal

Vsi člani rimsko-katoliške Cerkve verujejo iste resnice, prejemajo iste zakramente in poslušajo istega poglavarja.

V katoliški Cerkvi torej obstaja EDINOST.

*

To edinost ni težko dokazati. Stopite v katerokoli katoliško cerkev v Evropi, Afriki, Ameriki in Aziji, povsod boste našli enak oltar, enak tabernakelj, enak križ, spovednico, krstni kamen in mašno knjigo. Povsod poslušajo istega poglavarja, rimskega papeža.

Na potovanju okrog sveta je nekega francoskega mornariškega zdravnika, ki ni bil veren, ta veličastna edinost katoliške Cerkve tako pretresla, da se je spreobrnil in postal odličen katoličan. Potujoč med najbolj oddaljenimi ljudstvi, ki so nam najmanj podobna, je videl moliti naš očenaš, peti apostolsko vero, se spovedovati in obhajati, pa si je rekel: „Nič človeškega ni podobno temu prizoru. Tu mora biti prst božji. Katoliška Cerkev je božja!” Sklepanje tega moža je bilo pravilno!

*

Po vsem tem, kar smo že povedali, je skoro odveč pripominjati, da pravoslavne in protestantske Cerkve nimajo edinstva. Protestanti se cepijo na brezštevne sekte, ki nimajo nobene zveze med seboj. Pravoslavne Cerkve so sicer mnogo višje od protestantskih, toda že njih omejenost na posamezne narodnosti in pomanjkanje skupnega vodstva izključuje njih EDINOST.

*

Katoliška Cerkev je torej tista, ki jo je Kristus ustanovil.

Bodimo hvaležni za edinost naše Cerkve! Ljubimo jo! Svojo ljubezen ji pokažimo s tem, da bomo sinovskim spoštovanjem sprejemali in spolnjevali njena navodila.

Posebno v tem Marijinem letu molimo za vrnitev ločenih in krivovernih bratov in sestrá k pravi Cerkvi, da bo kmalu spet „ENA čreda in EN pastir”.

V-ko.

Proti revoluciji brezboštva mora vstati katoliška revolucija globoke, žive, delujoče vere.
(Škof G. Rožman)

Vsak umetnik skuša na svoj način pokazati lepoto Marijine duše, ki se odraža na njenem obrazu. — Slika nam kaže, kako je rezbar upodobil Mater božjo v oltarju v Ziljski dolini na Koroškem.

OB MESECU OKTOBRU:

Marija jih je klicala . . .

Dunajski pisatelj Hoppe, ki je napisal debelo knjigo o božjih poteh, poudarja, da je v slovenskem ljudstvu opaziti prav posebno stremljenje: naše ljudstvo se namreč odlikuje pred drugimi s tem, da ima postavljenih veliko svetišč po hribih in gorah. Kjer je priroda ponudila kako lepo višino, je pobožno ljudstvo že zgradilo svetišče. Znano je, da se od Sv. Petra blizu Brezij vidi s prostim očesom 120 cerkvá. Ta dunajski pisec je po površni cenitvi, kakor sam poudarja, ugotovil po slovenskih krajih ti-soč in raje še več cerkvá po višinah, po hribih in gorah.

Oddaljene od vasi pač niso potrebne, a pričajo o idealnem čustvovanju, o globoki pobožnosti, o verski sili in móči in o poeziji našega ljudstva, ki brez ozira na samo potrebnost in koristnost sledi le vzvišenim težnjam srca in ne miruje in ne počiva, dokler ne postavi Gospodu, češčenemu in ljubljenu, na najvišjih vrhovih gorá kamenit 'Te Deum', drugega za drugim.

In prav ta mož je ugotovil po primerjanju z vsemi narodi nekdanje stare avstrijske države, da je prav naše ljudstvo najbolj Mariji vdano, da jo najraje obiskuje na božjih potéh in da bi se po pravici smelo imenovati „Marijino ljudstvo“. In to Marijino ljudstvo je postavilo toliko Marijinih svetišč po hribih in gorah! Če se človek ozre na tako svetišče, mu duša kar sama zápoje:

„Cerkvica vrh goré, cerkvica bela,
vsak dan pozdravlja te duša vesela . . .
Saj mi takó ljubó gledaš z višave,
s holmca zelenega daješ pozdrave . . .“

Nekaj prav posebnega je v tej težnji naših src, ki hrepené k Mariji v višavo. Ta težnja je odmev in odziv klicu Marijine-mu, katera si je sama izbrala mnogo teh višinskih cerkvá kot romarska svetišča in prestole svoje milosti. Ne smemo misliti, da so te višinske in planinske cerkve zrastle iz turistovskega in hribolaskega razpoloženja. Hribolastvo se je razvilo šele mnogo kasneje. V tistih časih pa, ko je nastala velika večina višinskih cerkvá, so bile krasote planin še kakor zaklenjene skrivnosti, nepoznane in neobiskovane od velikega sveta.

Marija sama je klicala naše prednike iz nižin v višine; ona je v srca zasejala tisto idealno hrepenenje, ki se je dvigalo iz življenjskih nižin proti nebeskim višinam. Podzavestno občutje je vladalo v dušah, ki se sredi šuma in hruma, sredi smeha in greha svetá niso mogle tako približati Bogu in njegovi sveti Materi. Iz meglenih nižin so se dvigali v sončne višine, kjer so se čutili nebesom in Bogu bližji.

Vse lepe višinske cerkve so kakor kame-

niti odjek hrepenenja: „Sursum corda!
Kvišku srca!”

In v dejstvu, da je največ višinskih cerkva prav Mariji posvečenih, vidimo že dokaz, da je Marija sama klicala v te tihe in svete višine. Če se naš narod tega morda ne zaveda jasno, pa čuti toliko bolj živo.

Po naših gorskih Marijinih svetiščih danes še bolj goreče in hrepenenče kot pred stletji odmeva:

„Na gori stanuješ, v nebesih kraljuješ;
o prosi, Marija, pri Bogu za nas!”

(Iz: Belé Venceslav: „Rože Marijine”).

Speš tri zgodbe

OTROK

Zgodaj zjutraj so navadno odprte le kavarne, kjer dobite zajtrk. Tako je nekega jutra slonelo nekaj zgodnjih obiskovalcev ter so srebali kavo ali se motili s kajenjem. Vstopila je šest let stara deklica z materjo. Ustedi sta se k mizi in kmalu je bil topel zajtrk pred njima.

Preden pa je otrok pričel jesti, je pogledal mater in z visokim otroškim glasom vprašal: „Mama, ali tu nič ne molijo pred jedjo?” Za trenutek je nastala popolna tišina. Materi je bilo nerodno in je začudena pogledala otroka. Prodajalec pa je stopil k deklici: „Gotovo, tudi mi molimo. Daj, danes pa ti zmoli!” Vsi so sklonili glave, ko je otrok na glas opravil kratko molitev.

Zdelo se je, da se je vse v hipu spremenilo. Mlad človek za pultom je rekel: „Danes je moj zadnji dan tu. Jutri odidem na Korejo.” Zamorec je pogledal kvišku in se nasmehnil: „Jaz sem pravkar od tam prišel.” Dama, ki je pridno reševala križanko v časopisu: „Težko nam bo za vami, ki gres e tako daleč! Veliko sreče!”

Trgovec, ki je pregledoval svoje papirje, se je obrnil k sosеду in začel z njim razgovor. Pred hipom tujci so postali prijatelji. Bilo je, kot bi se neka toplota razlila po prostoru. Ko so drug za drugim odhajali, so stisnili roko onemu, ki odide na Korejo in spregovorili nekaj prijaznih besed z otrokom in materjo.

Take trenutke je težko pozabiti. Bila je

Spev Mariji

Nedavno je umrla pesnica uršulinka m. Elizabeta Kremžar. Njene pesmi izražajo globoko versko prepričanje. Iz njenih pesniških zbirk preberimo nekaj verzov v čast Mariji.

„Ti spev si moj, nebeška Mati,
neskončno lep, iskren, globok,
izraz najslajši moje duše.

Ti Mati — jaz sem Tvoj otrok.”

(„Iz moje celice” II.)

le preprosta otroška vera, ki pa je vsem razodela, da so bratje med seboj.

E. H. Grant

MOLK

K sedaj že pokojnemu župniku F. G. Brownu v Hampsteadu (London) je prišel mož, ki je zaprosil duhovnika: „Prosim, sprejmite me v vašo Cerkev!” —

„Zakaj?” ga je vprašal župnik.

„Vidite, oče, takole je bilo: jaz sem sobni slikar in pred kratkim sem nekaj barval v konventu (samostanu). Kar sem tam videl, mi je dalo misliti. Lahko prisežem, da je resnica. Videl sem 50 žensk, ki so bile skupaj v kapeli dobre pol ure in nobena izmed njih ni niti besedice spregovorila. Moja žena pa govori od jutra do večera in prav ničesar ne morem storiti, da bi jo ustavil. Zdi se mi, da Cerkev, ki more doseči, da 50 žensk molči pol ure, mora biti prava in jaz se ji hočem pridružiti.”

(H. P. Thompson C. M.)

POGUM

Joan je bilo ime nekemu irskemu dekletu, ki si je morala poiskati zaposlitev v Angliji. Dobila je mesto gospodinje pri starejšem človeku, ki je bil po veri protestant. Sicer je bil prijazen do dekleta, a je storil vse, da bi ji preprečil pot v cerkev ob nedeljah in praznikih.

Dosegel ni ničesar, le njena odločnost je rastla vedno bolj. Nekoč ji je skril čevlje, češ da ne bo mogla v cerkev. Ko ni našla čevljev, je odšla bosa onih pet kilometrov.

Tolika odločnost in smisel za žrtev je dala tudi gospodarju misliti. Kmalu je prosil za pouk in postal član katoliške Cerkve.

(D. MacCarthy)

ZAPLAZ NAD ČATEŽEM

Mnogi naši Dolenjci poznajo božjo pot k Mariji na Zaplaz. Svoj čas je bil ves zaplaški griček poraščen z gozdom. Neki mož je hodil tja sekat druva in je našel v grmovju majhen Marijin kip. Nese ga je domov, toda drugi dan in naslednje dni ga je spet našel na istem mestu. Zato je tam postavil nekako zasilno kapelico in, ko je tistemu možu nenadoma ozdravela žena, so začeli romati tja tudi drugi ljudje. Pozneje se je kapelica podrla in ljudje niso več vedeli, kje je bil Marijin kip najden, dokler ni nekega dne živina, ki se je tam pasla, naenkrat nekje pokleknila in glave pobesila k tlom.

To so pripovedovanja. Ključar župnijske cerkve na Čatežu je tam postavil lesen križ. Svetna oblast je zato ključarja vtaknila v ječo. Avstrijska svetna oblast je namreč tedaj zelo divjala proti božjim potom in je celo stoletne božjepotne cerkve rušila. Po smrti cesarja Jožefa II. so na Zaplazu sezi-dali prvo cerkvico (okoli l. 1800). Svetna oblast jo je ukazala porušiti, a ljudje so se uprli.

Ko so prišli Francozi v naše kraje, so svetne oblasti dale mir. Ko so spet prišli Avstrijci, so nastala nova nasprotovanja in trajala vse do leta 1848. Kot vidimo, so svetne

oblasti tudi po naših krajih že svoj čas nagajale cerkvenim, a nazadnje so morale le odjenjati.

V Marijino svetišče na Zaplaz je prinesel iz Nemčije izseljenec na Westfalskem Anton Kocjan zahvalno podobo, na kateri je zapisano:

„Dne 5. aprila 1898. me je na Westfalskem Marija čudovito rešila nagle smrti. Čisto na robu devetdeset metrov globokega rova me je obdržala, ko sem zaklical: Marija na Zaplazu, zdaj mi pomagaj in me reši smrti!”

Med drugimi zahvalnimi napisi je zanimiv tudi ta: „Kot vojak 17. pešpolka sem bil 15. avgusta 1904. na strmih planinah. Trgal sem planike. Pri tem zajdem tako daleč, da ne morem ne naprej ne nazaj. Kamor se primem, vse se mi utrga. Bil sem v smrtnem strahu: zdaj zdaj bom zdrsnil v globino in mojega mrtvega trupla v prepadu ne bodo nikdar našli. Grozne misli! In v tem strahu sem zaklical: ‚Marija Zaplaška, reši me iz teh pečin in javno se ti bom zahvalil! Te planike bom pa daroval tebi na Zaplazu.‘ Komaj sem izgovoril te besede, poskusim še enkrat in šlo je: rešil sem se. Marija Zaplaška, bodi tisočkrat zahvaljena! Anton Bregar, vojak.”

Kapital naj služi delu

Francoska revolucija, ki je pred dobrimi 150 leti uvedla POLITIČNO demokracijo, je namenoma prezrla GOSPODARSKO demokracijo. To revolucijo je namreč izvedlo meščanstvo, ki je pazilo na to, da je vse gospodarstvo prišlo v roke kapitala.

Mi pa živimo v dobi, ko se je DELO dvignilo proti KAPITALU ter si hoče prisvojiti vsaj del vpliva na gospodarsko življenje.

Velik socialni problem današnjih dni je, kako VSEM ljudem omogočiti človeka vredno življenje. Na pobudo socialno čutečih duhov današnja doba ne more več trpeti v svoji sredi brezpravnih, izkoriščanih in razlaščenih. Vsi naj postanejo vključeni v dobrote človeške skupnosti.

Je pa drugo, zelo težko vprašanje, kako priti do tega plemenitega cilja.

Podržavljenje podjetja

Gospodarski in socialni strokovnjaki skušajo po različnih potih doseči omenjeni cilj.

Komunisti in socialisti pod vplivom Karla Marxa vidijo v podržavljenju podjetij uspešno ureditev odnosov med delom in kapitalom.

Država v tem primeru prevzame lastništvo, vodstvo, odgovornost, stroške in dobičke podržavljenih gospodarskih podjetij. Javna oblast stopi na mesto zasebne podjetnosti. Vsi, od glavnega ravnatelja do zadnjega delavca podržavljenega podjetja, postanejo uslužbenci države.

Ta način je bil v najčistejši obliki vplejan v Sovjetski zvezi in v drugih deželah pod komunistično diktaturo. A tudi v zapadnih demokratskih državah je dobil pre-

cej zagovornikov. Tako je Anglija podpržavila rudnike, železno industrijo, zdravniško službo. Belgija je podpržavila pošto, telegraf, telefon, radiooddajo in v nekem smislu železnice. Francija: rudnike, železno industrijo, večje banke, ladjedelnice in železnice. Holandija: rudnike in še nekatere druge panoge gospodarskega življenja.

Kakšno sodbo izrekamo katoličani o podpržavljenju?

Prezgodaj je še, da bi mogli o tem izreči končno sodbo. A iz dosedanjihkušenj že moremo spoznati nekatere šibkosti tega sistema.

Podpržavljenje nas v mnogih primerih pripelje iz „dežja pod kap“. Zaščiti nas sicer pred brezobzirnostjo zasebnega kapitala, a nas izroči na milost in nemilost še nevarnejšemu velekapitalistu — državi. Država tako postane vsemogočni gospodar, ki je edini direktno zainteresiran na podjetju in katerega množica delavstva in uradništva se brez osebnega zanimanja mehanično pokorava vodstvu, misleč bolj na plačo kot pa na dobro opravljeno delo.

Znano je dejstvo, da je država slab gospodar.

Podpržavljenje nadalje onemogoča posameznikom pristop k lastnini in socialni odgovornosti. Naivno je govoriti o „skupni“ lastnini, ker to, kar pripada državi, ne pripada nikomur. To se ne smili nikomur. V to nihče ne more vložiti košček srca. Posledice tega razporeditve so postale težak poraz za komunizem v naši domovini, kjer se je mnogo govorilo o zanemarjenosti kmetij, trgovin, hotelov in vseh podjetij, ki so postala last države ali, kot so govorili, last skupnosti.

V nekem smislu ima čisto prav naš narodni pregovor, ki pravi, da „v skupnosti še pes pogine“.

Zagovorniki splošnega podpržavljenja se niso zavedali, kakšno ogromno gonilno silo so odvzeli narodnemu gospodarstvu, ko so onemogočili zasebno podjetnost.

Smemo torej reči, NAJ DRŽAVA NE MOTI ZASEBNE PODJETNOSTI, DO KLER MORE TA BOLJŠE ALI VSAJ ENAKO DOBRO SLUŽITI

SKUPNI BLAGINJI. Vmešava naj se le tam, kjer to zahteva blaginja državljanov in kjer je zasebna podjetnost prešibka.

Kdaj so dani ti pogoji?

To zavisi:

1) od pomembnosti gospodarske panoge za najnujnejše vsakdanje življenje. Težko si mislimo, da bi vodovodi, ceste, mostovi, električne napeljave, kanali in podobno bili prepuščeni kapricam posameznikov;

2) od obsežnosti gospodarske panoge. Podjetja, katerih ogromna finančna moč bi utegnila ogroziti skupno blaginjo, naj bi prišla v roke države;

3) od krajevnih razmer. Industrializacija Zapadne Evrope, Anglije in Amerike je odlično izvedla zasebna podjetnost, ker v teh zemljah ne manjka lahko dostopnega naravnega bogastva. Železo je blizu premoga in oboje je blizu morja. A vse drugače je n. pr. v Sibiriji, Kitajski in Indiji. Izkoriščanje teh ogromnih ozemelj predstavlja toliko težav, da temu zasebna podjetnost nikdar ne bo kos. Tu je treba spremeniti tok ogromnim rekam, postaviti velikanske jezove, napeljati železnico skozi neizmerne in nedostopne gozdove ter se boriti proti mrazu. V takih razmerah more samo javna oblast nekaj opraviti.

Na splošno smemo torej reči, da je PODPRŽAVLJENJE z vidika skupnosti, kjer ni nujno potrebno, bolj NAZADOVANJE kot NAPREDEK.

Iskati moramo možnosti, kako v okviru zasebne podjetnosti urediti odnos med delom in kapitalom. O enem takem poizkusu nekaj besedi v naslednjem poglavju.

Udeležba delavstva pri vodstvu podjetja

Pri tem gre za pretvoritev kapitalističnega podjetja v neke vrste „podjetniško skupnost“, v kateri DELO, ki mu je vrnjeno njegovo dostojanstvo, živi s slogi s KAPITALOM.

Ta način, ki je bil v svojih osnutkih 1948 sprejet v belgijsko zakonodajo, predpostavlja SKUPNOST LASTNINE, OBLASTI in DOBIČKA.

Skupnost lastnine: v kapitalističnem podjetju je kapital last posamezni-

JOSIP JURČIČ, slovenski pisatelj, katerega stoletnico rojstva letos praznujemo.

kov. Toda ta kapital je sam po sebi mrtva stvar, ki more „donašati” samo v sodelovanju z delom. Podjetje uspeva po delu. Delu torej pripada mesto SOLASTNIKA podjetja v nekem sistemu skupne, nedeljive zasebne lastnine.

Vse to zahteva posebno vzgojo šefov, delničarjev in delavcev, da bo vsakdo od njih pri terjanju svojih pravic do podjetja upošteval pravice vseh ostalih.

Skupnost oblasti: predstojnik je tudi v takem podjetju še vedno potreben. Toda ta NI več zastopnik SAMO KAPITALA, temveč SKUPNOSTI DELA IN KAPITALA. Izvoljen od skupnosti vrši svojo službo po smernicah skupnosti in ob strani mu stoji „podjetniški svet”, ki ga sestavljajo zastopniki kapitala, dela in države. Danes ima ta svet še samo POSVETOVALNO vrednost, a po počasnem in previdnem razvoju mora pridobiti ODLOČILNO besedo pri vodstvu podjetja. Tedaj šele bo nastopila doba GOSPODARSKE DEMOKRACIJE.

Skupnost dobička: kapitalistično podjetje oskrbuje delavcem stalno plačo, a dobiček gre lastniku in delničarjem.

Tako je praktično zagotovljena prednost kapitala NAD delom. A to stanje je krivično, ker je kapital mrtva stvar, a delo zahteva živih ljudi. Da popravimo to nepravilnost, moramo delo postaviti na višje mesto, kot je kapital.

Kako naj to dosežemo?

Tako, da bi v slučaju dobička v podjetju delavci bili deležni sorazmernih poviškov k redni plači, a v slučaju izgube bi preostali kapital moral najprej oskrbeti življenjski minimum delavcev in njihovih družin.

Na temelju te zamisli stoji pojmovanje, da je kapital, kakor je sicer nujno potreben, sam na sebi nedonosna stvar, ki nima nobenih pravic nasproti delu, ki izvira od živih oseb. Doslej je DELO služilo KAPITALU, a pamet pravi, da bi KAPITAL moral služiti delu. In zamisel o „Udeležbi delavstva pri vodstvu podjetja” stremi za tem ciljem.

V-ko.

— * —

SI PREBRAL TA ČLANEK?

Ali je prav, če vse prevzame država? Ali je res, da se državne reči ne smilijo nikomur?

Kaj meniš o udeležbi delavstva pri vodstvu podjetja? Zelo veliko zavisí od pravega duha, ki vlada pri voditeljih in pri delavcih, kajne?

— * —

Slovenskim delavcem v tujini priporočamo, da se organizirajo, če mogoče, v katoliških sindikatih dotične dežele, kjer bivajo, ali, kjer teh ni, v takih delavskih organizacijah, ki ne nasprotujejo krščanskemu svetovnemu nazoru.

Resolucija slov. katoliškega shoda v Argentini.

— — — — —

UTRIPANJE ŽILE

V srednji življenjski dobi naredi žila običajno od 60 do 80 utripov na minuto, če je človek zdrav. Pri novorojenčku je utripov veliko več, od 130 do 150 na minuto. V visoki starosti se število spet malo zviša.

Praktično je pomembno merjenje ali štetje utripov žile zato, ker se tako ugotovi povečana temperatura. Za vsako zvišano stopinjo telesne temperature se zveča število utripov za okrog deset.

Čustva slovenskega srca v tujini

V PESMIH IVANA TRINKA

Dne 26. junija je odšel v večnost najstarejši slovenski pesnik in vzoren katoliški duhovnik Ivan Trinko. Pokopali so ga v njegovi rojstni vasi v Trčmunu pod Matajurjem v Beneški Sloveniji, ki je pod Italijo. Skoraj 92 let je dočakal ta plemeniti mož, ki so ga častili vsi Slovenci brez razlike prepričanja. V tuje šole je hodil, a je vzljubil svoj jezik in svoje ljudstvo ter živel zanj do zadnje minute.

Po Zapadni Evropi je mnogo izseljencev Beneških Slovencev. Tudi oni ljubijo slovensko pesem. Pomagajmo jim in pokažimo, da se Slovenci čutimo eno, bodimo že iz te ali one države doma.

Objavljamo nekaj Trinkovih stihov, ki lepo izražajo čustva našega slovenskega srca v tujini.

*Zbogom, gora, zbogom,
lepe cvetne trate,
ki spomine v srcu
vzbujate mi zlate!*

*Zbogom, šume, zbogom,
njih krilati gosti,
priče moje tuge
in moje radosti!*

*Grenka pač otožnost
srce mi navdaja,
ko se tu poslaavljam
od očine raja!*

*Kje si, zemlja rodna,
zemlja bedna, mala,
ki jo milost božja
meni v last je dala?*

*Plašen in brezupen
vračam se ti v krilo;
da sem te ostavil,
to ni dobro bilo.*

*Kakršna si koli,
moja si brez kraja,
dokler se s telesom
duša moja spaja.*

*Zbogom, bratje, zbogom,
sestre dragomile;
najmilejše zvezde
z neba vam svetile!*

*Ko po tujem mestu
tujec sam bom taval,
k vam moj duh k vzhodu
hrepeneč bo plaval.*

*Zbogom, bratje, zbogom,
sestrice ljubljene!
Tudi vi iz dalje
spomnite se mene!*

In sedaj razumem

Dragi urednik, dragi bralci! — Napisal vam bom tole, ker ssem sam pri sebi obljubil, da napišem.

Nekateri med nami pisarijo in pravijo, da je pri nas doma verska svoboda. Ko sem se letos odpravil pogledat domov, sem sklenil prepričati se na lastne oči, ali je vera res svobodna ali ni. Sedaj vam pa moram napisati, kaj sem ugotovil.

V naši lepi in nepozabni domovini mnogi zelo pridno hodijo v cerkve in se držijo izročil naših dedov. Videl sem, da naši ljudje tam še vedno veliko dajo na to, da je v cerkvi lepo snažno in čisto. Po cerkvah se berejo svete maše in tudi na romarske kraje ljudje hodijo in jim zdaj ne nagajajo tako,

kot so jim prva leta po nastanku nove Jugoslavije.

Vendar je vera tako „svobodna“ pri nas doma, kot je bilo „svobodno“ kupovanje med vojno. Še veste, kako smo morali imeti za vsako reč karte? Kar so dali na karte, to si lahko dobil; drugo je bilo težko dobiti; dobil si le na „črni borzi“, če te seveda pri tem niso zasačili in „pritisnili“...

No, pri nas doma sicer ni kart za „versko izživljanje“, kot posmehljivo tam pravijo naši brezverci, ki nič ne verujejo. Je pa vse določeno in Cerkev le to lahko naredi, kar ji pustijo. Koliko se sme Boga častiti in kako, to nekako merijo in odločajo tam oblasti. Pri nas doma ni Bog prvo. Prva je ljudska oblast, kot pravijo. Sicer jaz nimam nič proti oblasti. Oblast mora biti. Vem pa

to, da mora oblast prav delati. Čedela proti božjim zakonom, če človekovega prepričanja ne spoštuje, sama sebi jamo koplje in je vse obsodbe vredna. Pri nas je, kot pravim, verska svoboda na „karte“. Na Angleškem so imeli še do letos menda živila na karte, pri nas pa imajo še sedaj vero na „karte“.

Moj oče ima doma veliko skrinjo samih časopisov in knjig. Ko sem jo po tolikih letih zdaj spet odprl, me je zajelo sveto čustvo spominov. Kolikokrat smo brskali po teh knjigah! Sedaj sem prav na vrhu zagledal kup zvezkov „Bogoljuba“. Veste, Bogoljuba danes ni več na dan. Včasih je bil za otroke „Angelček“ in za malo starejše „Vrtec“. Tudi teh dveh ni več. Križarji sv. Frančiška so imeli listič „Lučka“. Nekateri smo radi brali tudi „Zamorčka“ in sanjali o črni Afriki. Vsega tega naši otroci danes tam nimajo, ker se vera ne sme oznanjati po tiskani besedi. Tretjeredniki so imeli „Cvetje“. Izhajali so tudi „Katoliški misijoni“ v Grobljah na Gorenjskem. Sem v Francijo smo dobivali „Glasnik Srca Jezusovega“. Še sedaj ga pogrešamo. Pa ni ne Glasnika ne Cvetja ne Misijonov več v domovini.

Moj brat je bil študent. Bral je list Marijine družbe. Imel je naročen tudi fantovski list „Kres“. Ne izhaja ne eden ne drugi. Tudi dekliskega lista „Vigred“ ni več. Za druge verske liste se ne spomnim imen. Vem pa, da ni nobenega več.

„Kaj ni po vojni nobenega lista, ki bi razlagal verske resnice?“ sem vprašal sestro. Povedala mi je, da je v Ljubljani izhajalo „Oznanilo“ precej časa enkrat na teden. Včasih je bilo tako majhno kot kakšna majhna reklama. Potem je bajé zmanjkalo papirja zanj in je moral nehati izhajati. Za druge liste in razne neštevilne letake itd. ga je bilo dovolj, za tega revčka ga ni bilo. Zdaj so dvakrat na mesec kupovali „Družino“, ki izhaja v Novi Gorici. Ljudje so ga hitro naročili, ker ne v Mariboru ne v Ljubljani ni bilo podobnega lista. Toda ko sem bil jaz še doma, glejte, pride v listu sporočilo, da bo „zaradi okvare tiskarskega stroja in zaradi

preobremenjenosti tiskarne list izhajal do nadaljnega samo enkrat na mesec; zato tudi ne sprejemajo novih naročil“.

„Saj imajo v Ljubljani vrsto tiskarn, zakaj pa druga dela ne počakajo, list je vendar majhen, ga bi že natisnili?“ sem govoril sestro.

„Kaj ne razumeš brat?“ mi je rekla. „Mi to razumemo. Med vrstami moraš brati, pa boš videl, kako je to.“

Šele tedaj se mi je posvetilo. Zdaj razumem: tiskane božje besede se bojijo in je ne pustijo in jo ovirajo, kar se da. Kako bi potem mogli govoriti o verski svobodi?

Vera je podobna človeku, ki je zaprt. Nič ne pomaga, če se lahko sprehaja po temnem dvorišču jetnišnice, ko pa ven ne more! Četudi je v zaporu okno, da revež lahko diha, to nič ne pomaga, ko pa ven na svobodo ne more! Privezan je! Tako je tudi božja beseda privezana. Le toliko se more oznanjati, kolikor jo oblasti pustijo, ne pa, kolikor bi hoteli njeni oznanjevalci — dušni pastirji. Božjo besedo ne pustijo, da bi šla skozi usta časopisov.

Sedaj pa končam in mislim, da sem povedal tako, da me razumete. Poldrug milijon naših rojakov v domovini nima tako velikega verskega lističa, kot je ta „Naša luč“. Tako lepega sploh ne! Nekaj tisoč nas je in ga imamo! Ponosni bodimo nanj! Podpirajmo ga! Naši bratje doma nimajo svobode, da bi ga za svoje potrebe izdajali. Sedaj pa voščim vsem, ki to berete, zdravja in zadovoljstva, posebno pa mojim prijateljem, ki z menoj vred uživajo košček težko zaslužene invalidne pokojnine. C.P.

— — —

SKRIVNOSTI NARAVE

„V eni sekundi pride svetloba sedemkrat okoli zemlje. Za hip več kot v 1 sekundi je na luni. V sedmih minutah pride od sonca do nas. Gre s hitrostjo 300.000 kilometrov na sekundo.“

Te podatke je navedel v svojem govoru papež Pij XII., ko je lani govoril zvezdoslovcem. Kako je zemlja vendar majhna! Kako čudovito je božje stvarstvo!

TAM IZ NAŠIH KRAJEV

Kulturne novice

V Temljinah pri Tolminu so odkrili spominsko ploščo Jožetu Kendi, zbiratelju narodnih pesmi in pravljič. — V Celju so imeli prvo predstavo takojmenovanega „gledališča v krogu“. — V okviru letošnjega Ljubljanskega festivala je bila Turistična razstava, razstava vseh zemljevidov, ki so kdaj izšli o slovenskih krajih, razstava slik slovenskih slikarjev dobe klasicizma in romantike. — Znana založba knjig „Slovenska matica“ je slavila 90-letnico.

Gospodarske vesti

Neprestano deževno vreme je močno oviralo delo na polju. V Goriških Brdih so se borili proti toči z raketami, ki so jih streljali v oblake. V Fojano in Hum v Brdih so napeljali vodovod. — V Kranju se je vršil Gorenjski sejem. — V Sloveniji je samo 6 hranilnic (Ljubljana, Novo mesto, Krško, Celje, Maribor, Murska Sobota). — Izšla je nova uredba o obrtništvu. — Vzgajališče cesarskih konjev v Lipici na Krasu je praznovalo 400 let obstoja. — V Ajdovščini so začeli predelavati paradižnike v konzerve.

Druga zanimivosti

V Švici so natisnili novo serijo jugoslovanskih znamk, ki predstavljajo razne živali (:ielena, orla, medveda, kobilico, človeško ribico, postrv, gamsa in pelikana). — Tito ima poleg drugih dohodkov kot predsednik uradno mesečno plačo 120.000 dinarjev. — Olepšali so zunanost ljubljanskega kolo-dvora. — Na Predilu pri Bovcu so odprli obmejni blok za avtomobilski promet, ki bo Avstrijecem in Nemcem skrajšal pot do Jadranskega morja. — Triglavski planinski dom na Kredarici so povečali. — Solkanski most (pri Gorici), ki je bil poškodovan med vojno, sedaj spet naprej popravljajo. —

MESARSKA PESEM

Tudi mesarji imajo svoje stanovske pesmi. Ena mesarskih se glasi:

„Ni lepšega stanu,
ko biti in mesar;
je bolje 'bit' mesar
kot grof in pa cesar!“

Mengeš na Gorenjskem praznuje letos 800 let obstoja. — Slovenski znanstvenik v kemiji dr. Maks Samec je slavil 50 let znanstvenega dela. — Spet bodo preosnovali šolstvo v Sloveniji. Odprli so dve manjši šolski poslopji v vasi Korinj pri Zagradcu in v Čehovniku nad Idrijo. — Avtobusi, tramvaji in trolejbus prepeljejo v Ljubljani vsak dan 82.000 ljudi. — Leta 1944 požgano okrevališče za slabotne otroke na Rakitni so obnovili. — Apneniška jama pod Babjim zobom pri Bledu je po vojni prvič spet odprta za turiste. — Mlada lisica je prišla v Šmartnem na dvorišče gozdne uprave. Zagledala je lastovičko in jo hotela ujeti. Ta jo je spretno zvabila v hišo, kjer so se vrata zaprla za lisico. Begala je po hodnikih in sobah, dokler se ni v pisarni zavlekla za peč. — Ugotovili so, da ima v Beogradu sredi mesta 11 % učencev uši v laseh, v predmestjih pa 25 do 50 %. 86 % otrok ima pokvarjene zobe.

Izseljenci

so prišli tudi letos pogledat domače kraje v lepem številu. Sredi avgusta je priredila Izseljenska matica Izseljenski teden. Organizirali so več prireditev in izletov za došle rojake. Seveda so skušali pri vseh teh prijaznostih rojake prepričevati, kako je pomembno delo sedanjih oblasti in da vere ne preganjajo.

Verske vesti

V Brežicah so spremenili ime kraju št. Lenart v Lenart, da bi tako počasi zabrisali krščansko zunanjo podobo naše domovine, ker je hitro ne morejo. — V Cetinju so zaprli črnogorskega pravoslavnega nadškofa in obsodili na 11 let in pol strogega zapora. V Bosni so napadli po časopisju mostarskega pomožnega škofa Majca. — List „Družina“ bo mogel odslej izhajati le enkrat na mesec, ker „ima tiskarna preveč drugega dela“. V Kotljah v Mežiški dolini je umrl zlatomašnik župnik Ivan Serajnik. — O veliki noči se je mudil v Breginju pri Kobaridu salezijanec Franc Marcola, ki je po 21 letih prišel iz Nikarague pogledat domače kraje. — Bazilika na Sveti gori pri Gorici zaradi vremenskih nezgod močno razpada. Naprošajo za darove za popravila.

Pri bratih za morjem

Slovenci v *Argentini* so imeli junija III. socialni dan, na katerem so razpravljali, kako bi si ohranili čim več zdravja in nako-pali čim manj bolezní. — Rojak arhitekt Viktor Sulčič je v Buenos Airesu razstavil 34 svojih slik (akvarelov). — Pokopali so znanega slovenskega časnikarja Franceta Kremžarja, odličnega katoliškega moža. — Pri veliki marijanski proslavi je v povorki po Buenos Airesu šlo za slovensko zastavo in za banderi Brezjanske, Svetogorske in Begunske Matere božje nad 1000 Slovencev! Samo Ukrajinci so jim bili kos. Bolj slabo pa so se izkazali španski in italijanski izseljenci, čeprav jih je mnogo.

IZ VRST NAŠIH ROJAKOV

Da bodo novice objavljene v številki, ki izide konec meseca, jih pošljite vsaj do 2. v mescu poverjeniku v vaši bližini ali naravnost na uredništvo v Celovec.

ANGLIJA

Iz matičnih knjig: Poroke: V župnijski cerkvi v Aberdare, južni Wales, sta stopila pred oltar dne 31. julija Eileen Owen in Andrej Puc. — Istega dne sta se poročila v cerkvi sv. Marije v Bridgendu Margaret Mary Hancock in Pavel Pulko. — V cerkvi sv. Janeza v Rochdale (Lancs) sta si obljubila zvestobo Marija Czech in Alojzij Metelko 7. avgusta. — Čestitamo! — Krsti: Na veliko noč je bila v Bloxwichu krščena Jacqueline Borštnik. — 31. julija v Bedfordu Ema Fras. — Mnogo sreče!

Bristol: Na vseučilišču v Bristolu je končal s prav dobrim uspehom študije iz ekonomske stroke g. Svetozar Potokar, ki je sedaj uslužben v Londonu. Čestitamo!

London: V nedeljo 1. avgusta je imelo tukajšnje Slovensko društvo svoj redni letni občni zbor, kjer je podalo obračun o delu v preteklem letu in sklenilo nadaljevati po danih smernicah tudi v novem letu. V od-bor je vstopil kot nov odbornik A. Perhaj. Občni zbor je bil prekinjen za nekaj časa, da je mogel biti blagoslov v cerkvi; po občnem zboru je bila kratka prireditev. Dekleta so postregla s čajem in domačo potico.

V Združenih državah Severne Amerike so ustanovili nekateri rojaki podjetje „Tivoli-Eksports“, ki bo iz Slovenije izvažala v Ameriko za rojake semena najrazličnejših naših cvetic, solat in zelenjav. — Slovenska ljudska stranka za tujino je objavila svoj novi program. — Slovenci so se zbrali v Lemontu na velik marijanski kongres in ob tej priliki praznovali srebrni škofovski jubilej ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana. Sivolasi jubilan je, odkar je prišel v USA, imel že 23 ljudskih misijonov, mnogo duhovnih vaj, vsako leto nekje pridigal postne pridige, imel nešteto pridig ob raznih verskih slavnostih. Tako je postal največji slovenski misijonar med izseljenci, zgled svojim sobratom duhovnikom in ponos slovenskih izseljencev.

Bila je tudi tombola, katere čisti dohodek je šel za kritje stroškov pri opre-mi sobe na Archwayu.

Izselitve: V Kanado so se izselili: iz Leedsa je še o veliki noči odšel Martin Zorman, 6. junija pa Lojze Trstenjak z ženo Lizo. Vsi so v Vancouverju. Pravtako je junija odšel iz Exeterja Rene Križanc v Lethbridge. V kratkem gre za njim družina. V Toronto pa je odšel Ignac Meglič iz Leighton — Buzzarda.

„Naš dom“: Zbirka za „naš dom“ je junija in julija prinesla £57,2/—. V času, ko to pišemo, se je celotna zbirka dvignila preko £ 600.— Sedaj so po posameznih krajih poverjeniki, ki zbirajo redne mesečne pri-spevke.

Cerkvene vesti: Po želji in dokler bo potrebno, bo župnik na razpolago za spoved vsako zadnjo nedeljo v mesecu ob 3. uri popoldan v cerkvi Marije Zmagoslavne (*Our Lady of Victories*), Kensington, London. Cerkev je samo „na pósodo“ ter je poleg napisa, da je katoliška cerkev tudi napis Congregational Church. Iz podz. postaje High Street Kensington greste na levo do Allan Street, ob kateri je na levi ta cerkev. — Pravtako bo na razpolago za spoved vsak

drugi mesec v nekaterih krajih v Yorkshiru. In sicer v cerkvi sv. Jožefa, Bradford, Pakington Street (med Manchester Rd. in St. Luke's Hospital) 3. septembra ob 4. uri popoldne. — V cerkvi sv. Ane, Keighley, istega dne ob 7. zvečer. V soboto 4. septembra v cerkvi St. John, Rochdale (Lancs.), ob 2. uri popoldan. Povsod drugod po dogovoru.

BELGIJA

LIMBURG — LIEGE

Romanje in izlet

V juniju smo skupno z brati Hrvati priredili letno romanje, združeno z izletom v lepo naravo. Okrog 11. ure so nas posebni avtobusi pripeljali v Moresnet, ki leži blizu Aachena.

Tu smo najprej v krasnem gaju opravili pobožnost sv. križevega pota, pri katerem so peli slovenski pevski zbori. Krasno je odmevala naša postna pesem pod visokimi smrekami. Nato je bila sv. maša, pri kateri so spet peli Slovenci iz Limburga. Hrvate in tujce je slovenska pesem globoko ganila. Duhovnik je navzočim v hrvaščini in slovenščini razložil pomen Marijinega leta. Po kosilu smo se zbrali k rožnemu vencu, ki je pomenil zaključek romarskih pobožnosti in začetek razvedrila. Hitro smo bili spet v avtobusih, ki so nas skozi slikovito pokrajino zapeljali k ogromnemu jezu sredi gozda. Tu bi celo popoldne radi ostali, ali morali smo naprej, ker smo imeli še lep program pred seboj.

V Eupenu nas je čakala dvorana, kjer je bilo prostora za vse, da so se mogli odpočiti in okrepčati. Na odru so se pojavili naši vrli pevci, ki so z narodno pesmijo navzočim pričarali košček domovine v tujini. Vsi smo jim bili hvaležni za njihovo požrtvovalnost, najbolj pa so bili veselo preseñeni rojaki iz okolice Liège-a, med katerimi mnogi že dolga leta niso slišali slovenske narodne pesmi. Vsem je bilo žal, ko je prišel čas za odhod.

Pred večerom smo se hoteli vsaj za hip še ustaviti pri Mariji v Banneux. Vreme je sicer postalo zelo deževno, a smo vendar pri kapelici Marijinih prikazanj zapeli nekaj pesmi in pomolili za naše osebne in skupne zadeve.

Deževna noč se je zgrinjala nad naravo, ko smo se poslavljali od pokrajine, kjer smo doživeli toliko lepega.

Da je ta dan tako lepo uspel, je zasluga naših društev v Eisdenu in Waterscheju, ki so za to žrtvovala lepe vsote denarja. Hvala jim! Veliko uslugo so izkazala naši skupnosti. Pokazala so se vredna, da jim še vnaprej nudimo pomoč in zaupanje.

*

Srebrni jubilej društva

Društvo sv. Barbare v Eisdenu je 25. julija praznovalo svoj srebrni jubilej. Čeprav nam vreme ni bilo naklonjeno, je ta lepa slovesnost privabila močne skupine Slovencev iz Waterscheja in okolice ter celó iz daljnega Charleroi. Posebnost te prireditve je bila, da je na pozorišču z lepimi točkami nastopala skoro izključno sama mladina.

Mladinski Slomškov krožek je s pesmijo otvoril prireditev. Nato je predsednik društva g. Gostiša Franc pozdravil vse goste in člane. Čestitke za Waterschei je izrekel g. Jožko Uršič, za Charleroi g. Kodeh Ivan, za Holandijo pa tamkajšnji izseljenski duhovnik g. Nande Babnik.

G. Košorok Alojz je v lepem govoru prikazal kratko zgodovino uspešnega delovanja jubilarnega društva. Izseljenski duhovnik se je spomnil pokojnih članov društva, izrekel priznanje bivšim in sedanjim požrtvovalnim odbornikom društva in zaključil z bodrilnimi besedami za slogo in požrtvovalnost v bodočnosti. Že prej je predsednik društva poklical na oder gg. Klavžarja Antona in Kovačiča Franca, tajnika društva, ki sta oba člana društva od vsega početka, ter ju je za njuno zvestobo slovenski skupnosti nagradil z malim darilom.

Po uradnem delu proslave je sledil bogat program, kjer so si sledile pesmi in igre. S petjem sta nastopala moški in mešani zbor iz Eisdena, mešani zbor iz Waterscheja ter moški zbor iz Charleroi pod vodstvom popularnega Kodeha Ivana. Ta zadnji se je prvič predstavil našemu občinstvu in je žel izredno tople priznanje. Naši mladi in najmlajši so podali tri krajše igre. Vse tri so bile zelo skrbno pripravljene in so žele splošno pohvalo.

Ker sta bila med občinstvom navzoča tudi dva zaupnika Titove ambasade v Bruslju, je izseljenski

duhovnik smatral za dolžnost, da ponovno stopi pred rojake in jih v **SVOJEM IMENU** kot duhovnik in Slovenec opozori na stališče, ki ga katoliški Slovenec mora inieti do brezbožnega komunizma.

Mirno je razložil, da se navzoči gostje iz poslanstva ne morejo smatrati med nami kot zastopniki domovine, kateri vsi v tem svečanem trenutku prisegamo ljubezen in zvestobo, temveč samo za zastopnike komunistične partije Jugoslavije, ki neusmiljeno drži naš narod v svojih kleščah. Opozoril je na sramotno in poniževalno postopanje s Cerkvijo v domovini; tisto Cerkvijo, brez katere bi naš narod že davno utonil v morju sosedov in bi se danes med Dravo in Jadranom govorilo samo nemški.

Poudaril je tudi, da Cerkev v Sloveniji ne išče nezasluženi prednosti, ne prosi milosti, temveč **ZAHTEVA SVOBODO**, ki jo uživa pri vseh demokratskih državah v njih velik blagoslov. Za to svobodo so se slovenski katoličani borili in se bodo borili do **ZMAGE**.

Govor je končal s pozivom na navzoče, naj stojé budno na straži pred neizmerno spretnimi zankami komunizma.

S tem, da je vse navzoče postavil na **JASNO** glede odnosa slovenskih katoličanov do brezbožnega komunizma, je govornik smatral, da je storil lele del svoje dolžnosti. Potrebno je bilo navzočim še pokazati, da smo kot kristjani dolžni ljubiti tudi sovražnike, torej tudi komuniste, čeprav najodločneje odklanjamo komunizem in se borimo proti njemu. Iz tega razloga je duhovnik po svojem nastopu stopil k prizadetima gospodoma in z njima popil čašo piva.

Bolniki: Že dalj časa se v sanatoriju Borgomont zdravita gg. Šintler Franc in Ledeni Franc, oba iz Eisdene. V zdravilišču pri Antwerpenu se zdravi g. Edi Jarc. Vsem želimo, da bi se čimprej ozdravljeni vrnili v našo skupnost.

Pogrebi: Med pokojne sta odšla g. Fabjan Anton iz Eisdene, doma iz Krškega, in g. Franc Berlec iz Zonhoven. Prvi je že dalj časa trpel za rudarsko boleznijo, drugega pa je zrušil strašni rak. Oba sta bila zelo dobra človeka ter sta imela veliko prijateljev. Naj jima bo lahka tuja zemlja! Gospe Berlecovi izrekamo iskreno sožalje. Blagih pokojnikov se spominjamo v molitvi!

PAZI! — Novi naslov izseljensk. duhovnika: Zakelj Vinko, Rue de la Paix 16, Liège. Telefon: 23.96.88.

CHARLEROI — MONS

Mons. — Tudi letos smo se zbrali Slovenci pri lurški Mariji v Quaregnonu in tako proslavili letošnje Marijino leto. Kljub deževnemu vremenu jih je prišlo okoli sto. Pridigat nam je prišel za to slavnost g. Franc Cicigoj, duhovnik iz Beneške Slovenije, ki ima tukaj brata-rudarja, medtem ko ima dva druga brata izseljenca v Franciji v Clermond Ferrand.

Dne 28. junija je zatislil svoje oči za vedno rojak Leopold Vehar, upokojen rudar, rojen v Gorah pri Idriji l. 1902. Pokopan je bil v Frameries. — V Bray-u pri Binche je 27. julija umrl na raku na pljučih Jožef Garjup. Doma je bil s Trušnjega v Beneški Sloveniji.

Poročili so se: v Elouges-Monceau g. Ivan Mlakar in gdč. Ivanka Skapin, v Hensies g. M. Špehonja in gdč. Francka Florjančič. Obilo sreče!

„Štiriperesna deteljica“ **KOGEJEVA** v Fleni pri Monsu (Belgija).

Charleroi. — Najprej poročamo o izletu, ki so ga nekateri rojaki naredili z avtobusom. Obiskali so razvaline opatije d'Aulne, potem so se razveselili ob jezeru in na jezeru v Virelles pri Chimay, nato so pa odbrzeli čez slikovite kraje do doline Meuse in se nazaj gredé ustavili tudi pri slavni benediktinski opatiji Maredsous. Prijetna domača zabava, ki so jo oskrbeli naši pevci in

pevkê na travniku pri nekem gozdičku, je lep dan veselo zaključila.

Tudi tukaj sta odšla dva rojaka iz naše srede. 22. julija je umrl v bolnici g. Franc Reic, upokojen rudar, roj. v Cerknem leta 1903. Pokopan je v Châtelet. Isti dan je šel gledat živalski vrt v Antwerpnu rojak iz Benečije Anton Hvalica. Pri ogledovanju ga je zadela srčna kapa. Prepeljali so ga k družini v Aiseau in tam pokopali. Rodil se je l. 1889 v Kravarju pri Sv. Lenartu Slovenov. Naj počivata v miru, preostalim pa izrekamo sožalje.

Med novoporočenimi omenjamo najprej nekaj beneških „novičev“: v Moignelée sta se vzela Virgilij Kamunjar in Štefanijsa Rutar, v Aiseau Anton Predan in Terezina Kjabaj, v Wanfreccée-Baulet Marij Trinko in Tilija Kanalac ter Egidij Bukovac in Judith Remy, v Fleurus pa Gizela Golob in Mario Storti. Pri drugih posebej omenjano našega pridnega pevovodja Ivana Kodeha, ki se je poročil z Georgette Rousseau v Châtelineau, Boris Mauri pa je tudi tam poročil sestro njegove neveste Eveline Rousseau. V Lambusart se je poročil Anton Tratnik z Magdaleno Ansotte. — Vsem novoporočencem želimo mnogo zakonske sreče!

FRANCIJA

Pas de Calais

MARIJINO LETO IN SLOVENSKI IZSELJENCI

Ljubezen do Marije, ki so jo slovenski izseljenci prinesli iz domovine, ni nikdar zamrla v njihovih srcih. Marija je ostala Kraljica Slovencev tudi v tujini. Začeli so novo življenje in kdo naj jih vodi, če ne Ona, katere pesem so tako od srca zapeli: „Marija, skoz' življenje voditi srečno znaš." Ta pesem jim je postala versko-narodna himna, ki se poje pri vseh večjih slovesnostih.

Komaj so prišli na tuje, že so ustanovili v vseh večjih kolonijah Bratovščine živega rožnega venca. Njihova bandera plapolaja poleg drugih zastav pri vseh nastopih in pričajo, da še živi ljubezen do Marije med izseljenci.

Ko pride majnik, Marijin mesec, ga ni tu naroda, ki bi bolj goreče počutil majniško Kraljico kot slovenski izseljenci pri svojih šmarnicah. Mlado in staro se zbira

večer za večerom ves mesec pri lepo okrašenih Marijinih oltarjih, moli in poje vedno lepe litanije Matere božje.

Leto za letom se zberejo 15. avgusta, na pravnik Marijinega vnebovzetja, slovenski izseljenci na Marijini božji poti na Lorette. Pevska društva se vrstijo s petjem pri službi božji, popoldne pa poje vsa cerkev lavrantske litanije, da se kar trese veličastna bazilika.

Zato ni čudno, če so slovenski izseljenci še posebno lepo pokazali v tem Marijinem letu svojo ljubezen do brezmadežne Device.

Že šmarnice so bile bolj številno in bolj zverto obiskane. Bratovščine, ki oskrbujejo šmarnične oltarje, so storile vse, da so bili ti oltarji še lepši kot druga leta.

Ko so rojaki v Merlebach-u sprožili lepo misel, da bi bila 1. maja vseslovenska Marijina manifestacija v Habsterdick-u, kjer je v cerkvi oltar Brezjanske Matere božje, se je podalo na to dolgo pot nad 50 slovenskih izseljencev iz Pas de Calais.

Skupno s Poljaki so rojaki v Bruay priredili veličastno mladinsko Marijino proslavo. V sprevodu so nosile slovenske dekllice v narodnih nošah podobo Marije z Brezij in podobo sv. Barbare. Slovenska Marijina pesem in še posebno nastop dveh mladih slovenskih deklc v dvorani je zelo burno odobravanje.

Zadnja večja Marijina proslava je bila 15. avgusta o pribliki vsakoletnega romanja na Lorette.

Marijino leto bo minulo, ostane naj pa tudi za naprej naše geslo: Kjer se časti Marijino ime, Slovencev mamjkati ne sme!

LIEVIN

V tem Marijinem letu smo le končno dočakali, da se je začelo z zidavo kapele. Posvečena bo Materi božji.

Slovinci pridno pomagamo s prispevki v denarju in z delom pri zidavi. Tako upamo, da se bomo laže in po svojih željah zbirali k našim pobožnostim.

Da bo bolj domače, bomo v novo kapelo postavili podobo Matere božje z Brezij.

BRUAY

Po daljšem presledku je Društvo sv. Barbare nastopilo z znano Krekovo igro „Tri sestre". S to prireditvijo smo počastili spo-

min velikega prijatelja in organizatorja delavstva dr. Janeza Ev. Kreka in pozdravili Franca Samoniča, ki je po težki bolezni zopet nastopil kot režiser.

Igra je zelo uspela v čast igralcev in v veselje udeležencev.

Pariz

Sveta maša za Slovence v septembru bo prvo in zadnjo (!) nedeljo, 5. in 26. septembra, ob peti uri popoldne v 80 rue Vaugirard.

Vsi, tudi tisti, ki se doslej držé ob strani, prijazno vabljeni!

LOIRET. — Sveta maša za Slovence bo v nedeljo 19. septembra ob deseti uri (po sončni uri!) v cerkvi v RUAN-U!

Pod Luksemburgom

TUCQUEGNIEUX — MARINE

Spet je nekaj novic pri nas. Boris je poslal h Kristu tretjega fanta. Da bi bil zdrav, pridni in vesel kot očka, to mu želimo vsi. 15. avgusta gredo Maničani pogledat domov. Iz Marin in Tucquegnieux jih gre 19. Nekaj jih pa gre v hribe k sv. Odili. Vsem srečno pot in srečno vrnitev!

Letos smo se Slovenci v šolah postavili. Raumanova Fini je z uspehom končala gospodnjsko šolo. Za nagrado je dobila električni likalnik. Milka Poljanškova je odlično naredila izpit iz tečaja „pomoč materalam“. Hčerka Čepinove Fine se ni ustrašila izpitov v gimnaziji. Jamkovič Zofka je postala učiteljica na gospodnjski šoli in Cibrrova Klodij je prestala uspešno drugi del mature. Kaj pravite na to? Pa še ni vse. Zaganjev Jože je dobil 20.000 fr. nagrade, ker je izvrstno končal šolo za minerje. Vsem iz srca čestitamo!

*

Letos bo preteklo 30 let, kar je prvi večji transport Slovencev prišel na Marino. Mislim, da je bilo okoli 80 fantov in mož skupaj. Vodil jih je inženir Marinske mine. Od vse skupine jih tu živi samo še par. To so mislim: Janežič, Zupan, Podlesnik, Ciber in Zigon. Drugi so šli drugam, dosti jih pa že počiva na našem pokopališču. Kaj smo tu vse videli in doživeli in koliko znoja so možje pretili v jami — pa je vse šlo in vse minilo!

P. A.

Ob nemški meji

Iz pisarne naše Misije

Novo življenje: Od zadnje številke Naše luči je v družini Colija Ljubo — Kosec Ivanka nastalo novo življenje z malim detetom Milanom, ki je razveselilo mlada poročenca 9. julija in bilo krščeno v cerkvi zupnije Hochwald od podpisanega. Obema pevcema v cerkvenem zboru želimo iskreno, da bi tudi mali Milan razveseljeval starše in druge s petjem dolgo let.

Sv. zakon so sklenili v tem času (v cerkvi): **Ribič René**, sin našega cerkovnika, stanujoč v Hombourg-Haut, **Hribernik August** s **Terezijo Glashal** na Hochwaldu, **Papež Jožef** dne 17. 7. v Creutzwald u **Vando Buchwald**, **Vodenik Ivanka** s **Karlom Freidinger** dne 24. 7. na Hochwaldu, **Umek Ivanka** z **Andrejem Zick-om** dne 7. 8. na Hochwaldu, **Kogej Rafael** s **Turšič Antonijo** v Merlebachu. Vsem novoporočencem želimo mnogo blagoslova božjega na njihovi življenjski poti.

Ločili pa so se od tega sveta: **Dimc Franc** iz Vieille Verrerie, ki je tako nesrečno padel po stopnicah, ko se je vračal z dela domov, da si je zlomil tilnik; **Kravanja Jožef**, doma iz Koritnice pri Gorici, umrl 27. junija previden s sv. zakramenti, pokopan 29. 6. v Freymingu — novo pokopališče; **Domanjšek Franc**, rojak s Koroškega, umrl 16. julija nenadoma pri svojem delu doma, pokopan v Freymingu; **Urankar Johan**, star 48 let, umrl 5. avgusta po težki bolezni ter bil 7. 8. cerkveno pokopan v Freymingu. Vsem tem želimo večni mir in pokoj, vsem sorodnikom pa izražamo globoko sožalje.

Po vseh bolnicah in doma imamo precej bolnikov, med katerimi je posebno težko bolan **Sirk Jožef** iz Merlebacha. Njemu in vsem drugim želimo, da bi kmalu ozdraveli.

V samostan je stopila ta čas pridna bolničarka **Kolenc Marija**, preoblečena 24. julija v Convent de Thal. Ob tej priliki je pohitela razen staršev in sorodnikov tudi Marijina družba iz Hochwalda v lepi kraj Ottersviller, kjer je samostan.

K sestram v samostan bolničark **Maternité** v Metz u pa je 14. 8. vstopila bolničarka **Humar Elvira**, rojena v Banjšici pri Novi Gorici.

Obema želimo, da bi v lepem poklicu vztrajali in bili srečni! Enako želim vse dobro tudi vsem drugim našim rojakom!

Stanko, izseljenski duhovnik
iz Merlebacha

NAŠ MLADI HARMONIKAR

Iskreno moramo čestitati zaradi velikih uspehov pri godbi našemu 15 let staremu harmonikarju Jožefu Maliju iz Merlebacha.

Dne 27. 6. je prejel prvo nagrado v Namur-u (Belgija) z zlato medaljo s posebno pohvalo glasbenega sodnika. Dne 23. julija je žl krasne uspehe v Pas-de-Calais pri ponovnem tekmovanju harmonikarjev; v Avion je bil od 30-tih 7., v Lens od 30-tih 2., v Lille od 30-tih 1., v Vimy od 30-tih 2., v Billy od 30-ih 4.. Pri glavni tekmi je bil tretji in prejel častno diplomo, srebrno medaljo in posebne čestitke od glasbenega sodnika.

Mlademu našemu harmonikarju želimo še mnogo nadaljnjih uspehov!

DRUGE VESTI

Na obrtniški-rokodelski razstavi in tekmi so prejele učenke krojaške tvrdke Komac Alojzije iz Frey-minga krasna odlikovanja: Edite Kwiring in Lillian Wolmut ter Šinkovec Marica zlato medaljo. Iskreno čestitamo in želimo še naprej mnogo uspeha!

Društveno življenje v Merlebachu in okolič je še vedno zelo živahno. — Cerkevni zbor „Slomšek“ nastopa nedeljo za nedeljo pri slovenski sv. maši v Merlebachu in mnogokrat z novimi krasnimi pesmimi. Društvo sv. Barbare v koloniji Jeanne d'Arc je napravilo krasno veselico pri „čarobnem hrastu“ v gozdu. Udeležba je bila velika, za vse je bilo prav lepo preskrbljeno. Tudi župan iz St. Avold-a in izseljenski duhovnik Stan-ko Grims sta bila med navzočimi rojaki in domačini. — „Triglav“ in druga jugoslovanska društva so napravila lepe izlete na vse strani.

*

Naše brate Srbe ter druge Jugoslovane je v tem času obiskal v l'Hôpital kralj Peter, ki je poleg raznih govornikov izrazil sočutje vsem beguncem in delavcem, ki težko zaslužijo svoj kruh v tujini. V istem kraju je prenočil, se udeležil pravoslavne službe božje ter odpeljal v spremstvu dveh avtobusov drugi dan v Verdun, kjer je položil venec na grob tam pokopanega jugoslovanskega častnika.

Na Marijin praznik 15. avgusta je odšlo od tu okrog 200 rojakov na dopust domov v Jugoslavijo. Mnogi že več kot 10 in 20 let niso bili doma, zato si lahko mislimo, s kakšnim veseljem so se pripravljali, da bi mogli razveseliti svoje drage domače. Vsak jim je želel srečno pot in srečno vrnitev.

FRANCOSKO-JUGOSLOVANSKA KONVENCIJA

V majski šte. „Naše luči“ je rojak J. A. zapisal v članku „Življenje v tujini“, da Francija pošilja v Jugoslavijo pokojnino že leto dni, naši v Franciji pa je še vedno ne dobé. Zadevo sedaj pojasnjuje tajnik Izs. matice g. Švagelj in pravi, da to ne odgovarja resnici. Francija da še ni ničesar poslala na podlagi konvencije. Jugoslavija plačuje doma pokojnino sama iz svojih sredstev akontacije. Krivda, da se konvencija še ne izvaja, pa je v upravnih formalnostih na obeh straneh.

Želimo, da bi se konvencija začela čimprej izva-

15-letni Jože Mali iz Cité Couvelette v Merlebachu
(Moselle, Francija)

jati, kar bi bilo v veselje vsem prizadetim rojakom in tudi v čast vsem, ki se v domovini za to trudijo.

Uredništvo.

HOLANDIJA

ROMANJE V KEVELAER

V nedeljo 12. septembra bomo romali v Kevelaer. Ker je letos Marijino sveto leto, moramo to romanje še posebno lepo pripraviti. Tudi udeležba naj bi bila obilna!

Ta dan bo tudi lepa prilika, da se snide s sorodniki, prijatelji in znanci, ki živijo v Nemčiji. Pišite jim, prosim, in povabite jih!

Naša društva naj se udeležijo romanja z zastavami.

EYGELSHOVEN

Poroke: 19. junija sta se vzela g. Jožef Gorenjec in gđč. K. Schrijen; oba iz Chevremonta. — 26. junija pa sta si obljubila zvestobo domačin g. Franc Martens iz Heerlena in gđč. Terezija Koprivšek iz Eygelshovena. Obema paroma želimo mnogo božjega blagoslova in sreče.

Srebrno poroko sta obhajala isti dan oče in mati neveste, gospod in gosa Koprivšek. Čestitamo!

Sestri Pavla Gril, poročena Evers v Eygelshovenu, in Mici Gril, poročena van Rooijen v Ameriki, sta se pa menda domeni. Obe sta na isti dan, 8. junija, obhajali vesel dogodek. Ge. Pavli se je rodil sinček Peterček, ga. Mici pa je povila hčerkico Matildo Franciško. Obema družinama priskrbo čestitamo. Nekdanjima zvestima članoma naših društev Mici in Petru v USA pošljimo ob tej priliki člani Društva sv. Barbare in „Škrjančka“ prav lepe pozdrave!

V družini Biske-Knežak se je rodil 29. maja sinček Armond. Priskrbo čestitamo. — Gospa Lindič, se je vrnila iz bolnice in se zdravi doma. Želimo ji ozdravljenja!

LINDENHEUVEL

Naše Društvo sv. Barbare je napravilo v nedeljo 13. junija izlet v Nemčijo. Ob 5. uri zjutraj smo se odpeljali iz Lindenheuvela. V Aachenu smo imeli v stolnici sv. mašo, potem smo se pa odpeljali na Monschau čez Eifel na Gemünd in končno na Aahntal. Z vzpenjačo smo se dvignili na

hrib nad Ahrweilerjem in od tam občudovali prelepo dolino in z vinogradi pokrite bregove. Tudi vinske kleti smo si pobliže ogledali, zato smo se prav židane volje pozno v noči vrnili domov.

Rojak g. J. Rojnik je 1. avgusta obhajal 25-letnico dela v rudniku. Priskrbo čestitamo.

Poroکا: V soboto, 31. julija, se je poročil rojak g. Staniko Knez, uradnik pri državnem rudniku Mauritz z domačinko P. J. v. d. Will iz Sittarda. Čestitamo in želimo obilo sreče!

V bolnici se je zdravil rojak g. Podbevšek. Sedaj je v bolnici težko bolna tudi njegova soproga. Želimo ji skorajšnjega okrevanja.

HOENSBROEK

V nedeljo, 4. julija, se je hudo ponesrečila gđč. Boža Britovšek. Na Hommerterweg je z „bromerjem“ zadela v avto. Nezavestno so prepeljali domov. V ponedeljek so nezavestno prepeljali v bolnico v Heerlen. Zavedla se je šele v četrtek zjutraj. Sedaj je izven nevarnosti. Želimo jih hitro ozdravljenje.

IZLET V DOLINO MOZEL

Slovensko katoliško pevsko društvo „Zvon“ v Heerlenheide praznuje letos 25-letnico svojega obstoja. V okviru proslave tega jubileja je bil tudi naš izlet v dolino Mozel v Nemčiji.

Na blinškošno nedeljo smo se zgodaj zjutraj odpeljali preko meje. Najprej smo v stolnici v Aachen-u opravili našo nedeljsko dolžnost, potem pa smo se odpeljali preko Eifela v Trier. Tam smo obiskali grob apostola sv. Matija, si ogledali samostan, amfiteater in druge posebnosti mesta. Popoldne smo se odpeljali proti Rachtig v dolino Mozel. Krasna je ta dolina. Od Trierja do Koblenza — 140 km — ne vidiš drugega kakor samo lepo urejene in negovane vinograde. Podnebje je za tako klad ugodno, zato slovi mozelsko vino po vsem svetu.

Pozno popoldne smo se pripeljali do kraja Rachtig, kjer je bilo že vse pripravljeno za naš prihod. Pred vasjo nas je pričakoval krajevni župan g. H. Junglen z nekaj možmi. Priščno nas je pozdravil in nas spremil v „Sängerheim“. Bili smo prijetno presene-

čeni. Dvorana je bila lepo okrašena, tudi za hrano in pijačo je bilo izvrstno poskrbljeno. Takega sprejema in gostoljubnosti nismo pričakovali.

Ko smo se okrepčali, se je pričela polniti dvorana. Prihajali so domačini, da bi skupno z nami praznovali „Moselabend“. Zbrali so se tudi pevci društva „Sv. Cecilija“. Predsednik pevskega društva g. Gesinger nas je v svojem nagovoru prisrčno pozdravil in tudi g. župnik nam je izrekel dobrodošlico. Razvila se je prijetna zabava. Na odru je igral orkester, ki so ga naročili nam v čast. Pevski zbor domačinov in naš pevski zbor „Zvon“ sta izmenoma prepevala narodne pesmi, naši fantje in dekleta so zaplesali nekaj narodnih plesov, tako da nam je večer kar prehitro minil.

Na binkoštni ponedeljek smo imeli ob pol 10. uri slovesno sv. mašo, pri kateri je prepeval naš pevski zbor. Potem smo pa šli v spremstvu g. župana na sprehod v vinske gorice.

Prehitro je prišel čas kosila in tudi slovesa. Kar težko nam je bilo, ko smo se poslovljali od prijaznih ljudi in lepe pokrajine.

Po dolini Mozela smo se peljali še do Kohem, potem pa preko Eifela nazaj v Limburg.

Vsem bo ostal ta izlet v trajnem spominu.

*

V nedeljo 20. junija je imelo Društvo sv. Barbare svoje zborovanje. Sklenili smo, da se bomo, kolikor mogoče, udeležili jubilejne proslave v Hoensbroek.

Namesto družinskega večera bomo napravili meseca oktobra izlet v Ahrtal. Šli bomo zobat grozdje. — V družini g. Barbič so dobili 12. junija hčerko. Čestitamo. — V soboto, 12. junija, je praznoval član g. J. Medved 25-letnico dela v rudniku. Čestitamo in mu želimo sreče in zdravja tudi v bodoče.

V četrtek, 5. avgusta, se je 46 rojakov iz Heerlerheide in Lindenheuvela odpeljalo na obisk v domovino.

Težko je bolna ga. Ani Glinšek, por. Mulders. Zdravi se doma. Priporočamo jo v molitev, njej pa želimo olajšanje bolečin in ozdravljenje.

VAALS

V nedeljo, 4. julija, je praznovalo društvo V.V.V. v Vaals 50-letnico obstoja. Ob tej priložnosti so povabili tudi našo igralsko družino k sodelovanju. Skupina iz Heerlerheide je nastopila na najvišjem hribu v Holandiji (70 metrov!) z narodnimi plesi.

HEERLEN

V nedeljo, 11. julija, smo imeli Slovenci iz Limburga vsakoletno romanje k naši Mariji Pomagaj v Heerlen-u. Udeležba je bila zelo številna in je romanje nadvse lepo uspelo, posebno še zato, ker smo romali z zavestjo, da je letos Marijino leto.

NEMČIJA

Pridite v Kevelaer! — Več rojakov nam piše, da so se odločili, da gredo v Kevelaer na božjo pot in upajo, da bodo tam srečali svoje znance. Ta Marijina božja pot je pustila v tolikih slovenskih srcih vtise za vse življenje! Koliko jih z veseljem pripoveduje, kako jih je dobra in nepozabna mati vodila leto za letom k Mariji v Kevelaer!

Letos se spominjamo tudi velikega slovenskega romanja leta 1934. Kakor so leta 1921. poromali naši izseljenci, 1500 po številu, pod vodstvom ljubljanskega škofa dr. Jegliča, tako so se zbrali še v večjem številu pred 20 leti pod vodstvom mariborskega škofa dr. Tomažiča. Prišli so iz Nemčije, Holandije in Belgije in tako priredili največjo slovensko izseljensko manifestacijo.

Isto leto je bilo več društvenih proslav, ki so spet zbrala množice našega ljudstva. Bil je jubilej Društva sv. Barbare v Holt hausenu in prav tako srebrni jubilej Društva sv. Barbare v Gladbecku. Priljubljeni škof je hodil po Vestfaliji in ob Renu, potem pa je odšel med holandske in belgijske Slovence.

Letos za Marijino leto obiščimo spet Kevelaer in počastimo Marijo po slovensko!

Letošnji obisk v domovini. — V začetku avgusta je odšlo na obisk sorodnikov 140 rojakov iz tukajšnjih krajev. Za potovanje je skrbel rojak Franc Čebin. Vsem želimo prijetne dneve in srečen povratek.

Tam pa naša je Marina

Tam kjer veter hladen vedno vleče,
med grmovjem potok majhen teče,
kjer so hiše v dolih in bregovih,
rož cveti vse polno po vrtovih,
bukve kjer stojé visoke,
v rove gledajo globoke,
kjer se skriva težka mina,
tam, glej, naša je Marina.

Prvi — Boris tam stanuje
in junake tri vzgojuje, —
zraven poje Janko z mamo,
očka pritrjuje samo, —
Gričar tam denarce šteje,
da se ženki srce smeje, —
a Podlesnik, stari oče,
je v penzionu, pa ne joče, —
Rebsel mlad v ping-pong zaljubljen,
za dekleta je izgubljen,
žagar misli pa drugače,
poje pesmi rad domače.

Sredi kolonije naše
tam beró se svete maše
v nizki, revni res kapeli,
ki smo je pa le veselí.
Naš učitelj tam stanuje,
ki nam pisma urejuje
za Bog plačaj stare vere,
ki ji najti ni primere.

Zofka, Tone se smejita,
zdaj pri mami spet živita, —
pri Žigonu punčke zaše
s cvetjem vrt so ves obsjale.
Cilbrova izpite dela:
očka, mama sta vesela.

Prav na vrhu Ivan čuje,
sestri mladi dve varuje.
Rože pa je vnet za žogo,
brani in lovi jo z nogo.
Brat njegov bolj modro gleda,
je oženjen, aj, seveda —
vmes pa mlada Anka diha
in nad svetom nasek viha.

Malo više premišljuje
naš Poljanšek, pa modruje,
da so lepši bili časi,
tako še vriskal je na vasi.
Malo dalje, čez ozare
pa je meja, konec fare.
Konec tudi moje pesmi,
da mi jo urédnik resni
v slabem hipu ne raztrže
in za hrbet, v koš svoj vrže.

P. A.

Op. uredništva: Se razume, da z objavo pesmi nimamo namena, da bi kakšnega rojaka žalili, kar verjetno tudi ni namen pesmi.

iz Janežičeve torbe

V gostilni. — Trije stalni gostje sedé v krčmi in pijejo. Po tretjem litru jih premoti filozofija in začno modrovati o smrti. „Zdi se mi,” pravi prvi, „da je ni lepše smrti od dobro namerjene krogle v glavo...” — „Meni bi bila ljubša smrt od starostne obnemoglosti,” pravi drugi. — „Jaz pa se

najbolj veselim smrti strica Dolfeta, „dé sanjavo tretji. „Prinesla bi mi pol milijona.”

Pri zdravniku. — Pacient: „Gospod zdravnik, razen glavobola mi pravzaprav nič ne manjka. Tek imam kakor volk, delam kakor konj, zvečer sem truden kakor pes, a ponoči spim kakor polh.” — Zdravnik: „Potem bi pa morali pravzaprav k živinozdravniku!”

V mesnici pravi mesarica sinu: „Janez, prinesi za gospoda doktorja jezik, zdrôbi gospe inženirjevi kosti in stehaj njen prašičja želodec.”

V prodajalni orožja. — „Trikrat sem streljala s to pištolo na svojega moža, a mi je vselej odpovedala.” — Prodajalec: „Morda bi, milostljiva, drugič pripeljala moža kar s seboj, da pištolo preizkusimo tukaj.”

PERIODIQUE

NAŠA LUČ

Bratom in sestram slovenske krvi širom
Zapadne Evrope v razvedrilo, veselje in
podučilo.

— — —
List izhaja konec vsakega meseca. Dopise, oglase, darove in naročnino pošiljajte listovim poverjenikom v vaši deželi ali pa naravnost na naslov: UREDNIŠTVO IN UPRAVA: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Če naročiš list naravnost v Celovcu, stane letno: 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov pišite na upravo lista.

UREDNIŠKI KOTIČEK

A. Gr., Commercy, Francija: Prejeli smo Vaši dve pesmici. Želite, da bi objavljali podlistek „Pod svobodnim soncem“. Povest je zares lepa, vendar bi vzela veliko prostora v listu in bi šele čez nekaj let mogli z njo zaključiti. Bralci bi se naveličali čakati nadaljevanja povesti. Zato je bolje, če si jo kje izposodite in prečitajte. — Hvala za smešnico.

Rešitve iz prejšnjih števil

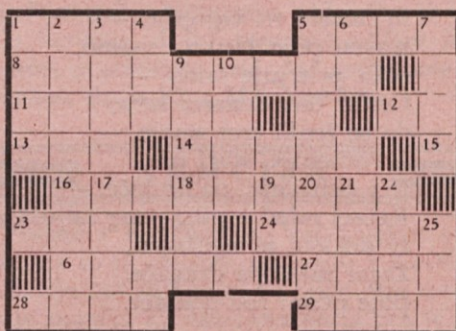
Uganke: čebela, knt.

Dopolnilnica: Peter, veter, meter, motor, Kotor.

Urejevalnica: Je župa neslana, je baba pijana, ni imela skrbi, da b' kupila soli.

Posetnica: Gostilničar.

NAŠA KRIZANKA

Vodoravno: 1. voda na Gorenjskem, 5. ima krava, 8. šolska knjiga, 11. kraj, pod Nanosom, 12. nikalnica, 13. predplačilo, 14. moško ime, 15. soglasnik, 16. kraj pod Ljubljano, 23. oblika glagola „peti“, 24. znan Michelangelov kip, 26. čarobni, 27. oblika glagola „šteti“, 28. žival, ki se zna bahati, 29. del dinarja.

Navpično: 1. reka v Sloveniji, 2. gora na Koroškem, 5. pijača, 6. ik, 7. moško ime, 9. prva žena, 10. časovna enota, 16. raste po dežju, 17. vrsta barve, 18. sanje, 19. dva ista soglasnika, 20. okras, 21. jeta, 22. tekočina, ki hitro izhlapi, 25. član družine.

UGANKE

Po nebu se vozi,
vodo v trebuhu nosi.
Kadar je sit preveč,
na zemljo jo trosi.
Kdo je to?

(spetko)

Več ko dobi, bolj je lačen,
ko pa vse požre, umre.
Kdo je to?

(fuəðo)